تأثیر تمرین های تقویتی بر شاخص های بیومکانیکی راه رفتن در بیماران همیپارزی مزمن ناشی از سکته مغزی

دكتر اصغر اكبرى* دكتر حسين كريمى** دكتر انوشيروان كاظم نژاد*** دكتر مژده قبائى****

The effect of strengthening exercises on biomechanical parameters of gait in chronic hemi paresis following stroke

H.Karimi A.Kazemnegad M.Ghabaii

*Abstract

Background: Stroke is a major cause of death and disability in all societies and the disability resulting from stroke most commonly presents as hemiplegia or hemiparesis.

Objective: To determine the biomechanical impairments of gait in hemiparetic patients and also to evaluate the effects of functional, balance and strengthening exercises (FBS) protocol on treatment of these

Methods: This clinical trial was performed in Kahrizak Charity Foundation in 2003. Thirty-four hemiparetic patients were assigned randomly as either an experimental group or a control group, and their gaits were assessed using gait part of functional, balance and strength scale (FBSS) before and after 12 sessions of intervention. The experimental group received FBS protocol and the control group was delivered with the same protocol but strengthening exercises. The data were analyzed using independent and paired t-tests, Mann-Whitney and Wilcoxon test.

Findings: In experimental group, the measure of gait patterns increased from 25.8 to 36.8, velocity from 27.65 to 39.8 m/min and stride length from 67.9 to 90.1 cm (P<0.0001). In control group measure of gait patterns increased from 18.8 to 22.2, stride length from 42 to 45.7cm (P<0.0001) and velocity from 15.6 to 16.4 m/min (P=0.002). In experimental group, the cadence changed from 82.8 to 88.5 (P=0.113) and in control group from 71.6 to 69.8 step per minute (P=0.157). The mean differences of gait patterns - i.e. velocity and stride length between two groups were statistically significant (P<0.0001), however the mean difference of cadence was not significant.

Conclusion: The results of this study support the effectiveness of muscle strength training to improve gait patterns, velocity and stride length in the chronic stage of rehabilitation following stroke.

Keywords: Hemiplegia, Cerebro Vascular Disorders, Patients

زمینه: یکی از علل عمده مرگ و ناتوانی در تمام جوامع سکته مغزی است و شایع ترین عارضه ناشی از سکته مغزی همی یازی یا همی یارزی است.

هدف: مطالعه به منظور تعیین اختلال های بیومکانیکی راه رفتن در بیماران همی پارزی و تأثیر تمرینهای عملکردی، تعادلی و تقویتی (FBS) در درمان این اختلالها انجام شد.

مواد و روشها : این کارآزمایی بالینی در سال ۱۳۸۲، در آسایشگاه سالمندان کهریزک انجام شد. ۳۴ بیمار همیپارزی به صورت تصادفی در یکی از دو گروه آزمون و کنترل قرار گرفتند و راه رفتن آنها با استفاده ازبخش ارزیابی راه رفتن مقیاسFBSS از دو گروه آزمون و کنترل قرار گرفتند و راه رفتن آنها با استفاده ازبخش Strength Scale) قبل و بعد از ۱۲ جلسه درمان ارزیابی شد. گروه آزمون تمرینهای FBS را دریافت کرد. ولی برای گروه کنترل تمرینهای Strength Scale به استثنای تمرین های تقویتی اجرا شد. دادهها با اَزمونهای تی مستقل، تی زوج، من ویتنی و ویلکاکسون تجزیه و تحلیل شدند.

یافتهها : شاخص الگوهای راه رفتن در گروه اَزمون از ۲۵/۸ به ۳۶/۸، سرعت از ۲۷/۶۵ به ۳۹/۸ متر بر دقیقه و طول استراید از ۶۷/۹ به ۹۰/۱ سانتی متر ارتقا یافت(p<-/۰۰۰۱). شاخص الگوهای راه رفتن در گروه کنترل از ۱۸/۸ به ۲۲/۲، طول استراید از ۴۲ به ۴۵/۷ سانتی متر (p<-1/11) و در کنترل از (p<-1/11) متر بر دقیقه ارتقا یافت(p=-1/11). کادانس در گروه اَزمون از (p>-1/11) به (p>-1/11) و در کنترل از ۷۱/۶ به ۶۹/۸ قدم در دقیقه تغییر یافت(p=٠/١۵۷). تغییر میانگین الگوهای راه رفتن، سرعت و طول استراید بین دو گروه معنیدار بود(p<-/۰۰۰۱)، ولی تغییر میانگین کادانس معنی دار نبود.

نتیجه گیری: با توجه به یافتهها، تمرینهای تقویتی عضلههای اندام تحتانی در بهبود الگوهای راه رفتن، سرعت و طول استراید در مرحله مزمن توانبخشی بعد از سکته مغزی مؤثر است.

كليد واژهها: همي يلژي، اختلالات عروق مغز، بيماران

** دانشیار گروه فیزیوتراپی دانشگاه علوم پزشکی ایران

* استادیار گروه فیزیوتراپی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

**** استادیار گروه نورولوژی دانشگاه علوم پزشکی تهران